

hvad det er, den højtærede Regerings Medlemmer have erfaret i deres nuværende Stilling, som skulde forklare, at deres Opfattelse af Forsvarsspørgsmaalet var den rette. Nu undrer det mig noget, at den højtærede Konseilspræsident vilde sige til dem ovre i Aarhus, at man anvendte en Trediedel af Statens Indtægter til Militærvæsenet, for det vide vi alle, at det anvende vi ikke og ville heller ikke komme til at anvende efter de nye Forsvarslove. Jeg kunde tænke mig, at en almindelig, ordinær Agitator kunde bruge Tal, som vare lidt overdrevne, men efter min Mening burde en Konseilspræsident ikke gøre det. Men det er ikke saa meget det, jeg vil opholde mig ved, det er jo et underordnet Spørgsmaal, men derefter følger en Udtalelse, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse. Den lyder saaledes: „Militærlovene kunne ikke ændres uden Landstingets Samtykke, siges der. Det er sandt, men det er lige saa sandt, at de vedtagne — aldeles utilfredsstillende — Militærlove ere saa kostbare, at de ikke kunne føres ud i Livet, medmindre nye, meget betydelige Skatter lægges paa Befolkningen. Imod Folketingets Flertal kan det ikke ske.

Naar Landstinget kræver de af Militærlovene følgende Udgifter afholdte, men Folketinget nægter at gaa med til nye Skatter, uden hvilke det ikke lader sig gøre, afsætter den uærlige Militærpolitik sin Frugt i en Konflikt, som kun kan løses gennem en Forfatningsforandring“.

Det forekommer mig, at den højtærede Konseilspræsident derved har løftet en lille Flig af Sløret for den radikale Herlighedernes Fremtid, som vi kunne vente, hvis den højtærede Regering faar den Magt, som den hidtil ikke har haft. Det fremgaar heraf, at Regeringen ikke venter at kunne føre de Forslag, som den har bebudet, til en Forandring eller Ødelæggelse af den i Fjor gennemførte Forsvarsordning igennem i Landstinget uden gennem en Grundlovs-kamp. Naar nu den højtærede Konseilspræsident siger til dem ovre i Aarhus, at disse Militærlove ere saa kostbare, at de ikke kunne føres ud i Livet, medmindre der kommer nye Skatter, saa forekommer det mig ogsaa at være en noget mangelfuld Oplysning. Den højtærede Konseilspræsident ved jo saavel som andre, at til det, som de nye Militærlove kostede mere, end den tidligere Militærordning kostede, behøver man ikke at udskrive nye Skatter, thi det er allerede gjort. Den Skattelov, som vi fiki Fjor med

det udtrykkelige Formaal at betale disse Udgifter, er jo Lov og skal holdes, og dersom den indbringer, hvad der var forudsat, at den skulde indbringe, og somder ingen Grund er til at betvivle, at den vil indbringe, saa have vi derigennem nogenlunde, dels hvad den aarlige Forhøjelse koster, og dels Forrentningen af de ekstraordinære Udgifter. Hvis der altsaa kommer til at mangle Penge, saa kan det ikke med Rette siges, at det er de nye Forsvarslove, der have fremkaldt denne Mangel paa Penge. Grunden til, at der kommer til at mangle Penge, maa være, at man paa andre Omraader enten har brugt for meget, eller at Indtægterne have svigtet i den Grad, at Pengene til de almindelige Foranstaltninger ikke ere til Stede. Det forekommer mig, at en reel politisk Oplysning burde bestaa i at gøre opmærksom paa dette.

Nu tænker den højtærede Konseilspræsident sig altsaa det Tidspunkt komme, da man ikke længer har Penge nok, og saa skal Landstinget tvinges til at sætte disse Love ud af Kraft. At man ikke har Penge nok, vil jo ikke sige, at man ikke har Penge til Forsvarslovenes Udførelse, thi det har man. Det, man altsaa mangler, er Penge til andre civile Formaal, og dersom Folketinget nægter at skaffe Penge dertil, saa kommer Grundlovs-kampen, og saa skal Landstinget tvinges til at gaa ind paa de Ændringer i Forsvarslovene, som Regeringen ønsker. Den højtærede Konseilspræsident søger aabenbart en Styrke for Regeringen i, at den ikke skulde være i Stand til at skaffe de fornødne Midler til at opretholde bestaaende Love. Det er en meget mærkelig Tankegang den, at en Regering skal søge sin Styrke i, at den ikke kan skaffe Midler til at holde Lovgivningen gaaende. Efter hvad jeg ser i Bladene, skal den højtærede Indenrigsminister have sagt i Gaar i Slagelse, at den Forsvarsordning, som den høje Regering tænker paa at lyk-saliggøre os med i Stedet for den, vi have, kan ikke gennemføres, før vi have faaet Juni-Grundloven igen. Det kan jo være, at vi faa den igen, men det bliver ikke i de første Dage, og den høje Regering vil altsaa komme til i en temmelig rum Tid at staa i den Kamp, under hvilken den bliver nødt til at respektere de bestaaende Love, i Henhold til Regeringens egne Udtalelser, ogsaa Forsvarslovene. Naar nu Talen bliver om at stemme over Finansloven, saa skal jeg minde om, at den højtærede Finansminister ved første Behandling rettede en Opfordring til mig om at